

nogenlunde ud af det med hinanden — jeg vil bede Ministeren tale med sin Overinspektør — saa længe han er det — eller med den, der kommer i Stedet for ham, og instruere ham og instruere Værgeraadene om at føre Tilsyn med alle disse smaa Væsener, der løbe om paa Gader og Veje og sælge Blomster og andre Ting. Her trænges der til Tilsyn, og ere Faderen og Moderen gode Folk, saa hjælp dem økonomisk. Børneloven indeholder jo en Ventil, hvorved det er muligt at hjælpe Børnene uden at berøve Forældrene Børnene. Men disse sociale Tragedier har det ærede Medlem for Kellerup ikke længere nogen Forstaaelse af.

Der er blevet rettet en Anklage mod mig for min Omtale af den Behandling, der ofte bliver Børnene til Del ude i deres Pladser. Det ærede Medlem for Vinderup (A. Andersen), i hvis Kreds „Hebron“ ligger, var inde paa det for nogen Tid siden under Debatten her i Salen. Han havde modtaget nogle Breve, og paa Grundlag af dem rettede han en Anklage mod mig. Jeg siger ikke noget til det, det ærede Medlem er jo ganske ny her i Salen og vistnok ogsaa ganske ny som Politiker, og han vil selvfølgelig gerne staa sig godt med de Folk deroppe, det forstaaer jeg saa godt. Men alligevel, det er mig, der har Ret. Der blev nemlig afholdt Forhør over Personer, der leve Dør om Dør, Side om Side med de Bønder, jeg har omtalt, og som jeg betegnede som særlig daarlige Husbønder, og disse Forhør vise, at jeg ganske har haft Ret, og at det er daarlige Pladser, disse Piger have haft. Jeg skal blot nævne Forhørene vedrørende Store Støvl og Store Brusen, og saa er der Veronika, der tjente paa Lille Brusen. Jeg tænker mig, Rollerne ere nogenlunde fordelte mellem det ærede Medlem for Kellerup (Jensen-Knudstrup) og den højtærede Justitsminister i denne Sag. Den højtærede Justitsminister skal vel repetere „Dannebrog“s Artikler i denne Sag, og han skal vel ogsaa ind paa Veronikas Skæbne og fortælle, hvad det var for et forfærdeligt Pigebarn, jeg har ført som Vidne. Jeg vil da sige, at da jeg traf Veronika hos Gaardejeren i Lille Brusen, stiftede jeg Bekendtskab med en, synes jeg, hæderlig, frimodig, ung Pige. Hun faar ogsaa et godt Skudsmaal af Naboen i Store Brusen, der gerne vilde fæste hende som Pige, men der maatte hun ikke komme for Fru Bransholm. Denne unge Pige faar jeg til at møde frivilligt som Vidne i Aarhus.

Jeg er gaaet uden Mistro til hende, nærer ingen som helst Mistro til hende og har heller ikke Grund dertil. Men nu fremgaar det af de Politirapporter, der ledsage Forhørene, at Veronika skal, ganske kort Tid efter at være kommen her til København, have vist sig beruset, og saa vidt jeg forstaaer det, være indbragt til Christianshavns Politistation, og det er blevet anført i et af Bladene mod mig som noget ganske frygteligt, som noget, der viste, hvor daarlige de Piger vare, der havde været paa „Hebron“. Ja, det kan det vise, men der er en anden Ting, denne Sag kan vise, og det er, hvor gudsjammerlig slet Opdragelsen har været paa „Hebron“, og hvor elendigt Opholdet har været hos denne Bondekone. Hvis det havde været et godt Børnehjem, Veronika havde været opdraget i, en god og hæderlig Husbond, hun havde tjent hos, vilde hun ikke 14 Dage efter at være kommen til København have vist sig beruset paa Gaden, men det er netop, hvad jeg har anført som Anklage ikke alene mod „Hebron“, men mod hele Systemet. De ødelægge de fattige Piger og Drengene for os, som de skulde opdrage, en Masse af dem bliver til Vagabonder, Skøger, Forbrydere og alt muligt. Alt, hvad der klistres paa dem af Religion paa „Hebron“, er kun en ydre Skal, slet ikke Dannelse. De kunne, som Veronika, skrive Breve, fulde af Tak til Vorherre og Tak til Fru Bransholm, men saa saare de ere ude af hendes Kløer, gaa de til Bunds. Det, der er søgt vendt som en Anklage mod mig, er i Virkeligheden en Anklage mod Systemet. Jeg ser selvfølgelig meget vel, og der er sikkert mange andre, der have fulgt mig med Sympati i denne Sag, der se, at det vilde have været en udmærket Stilling, hvis ikke dette Sagsanlæg var blevet rettet mod mig; hvis Fru Bransholm ikke var bleven beordret til Sagsanlæg, vilde Pigerne være blevne forskaanede for at møde i Aarhus, og de uoverensstemmende Forklaringer vilde da ikke være blevne afgivne. Men i alt det Materiale, jeg har samlet i denne Sag, har Undersøgelingsdommeren kunnet finde udmærket Stof til at kaste Lys over de Vilkaar, under hvilke de fattige Pigebørn vokse op.

Bestyrelsen for „Hebron“ er gaaet Ram forbi i denne Sag. Som jeg sagde for, det er Systemet, det gælder, og det er urigtigt, at Fru Bransholm skal være det eneste Offer derfor. Det vilde vist ogsaa være noget af en Trøst for hende, om Bestyrelsen fik Bud om at gaa, om Overin-